

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAW WEWNĘTRZNYCH, OBRONY NARODOWEJ I KOMUNIKACJI

z dnia 28 marca 1984 r.

w sprawie warunków technicznych pojazdów specjalnych organów i jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, straży pożarnych i Służby Więziennej.

Na podstawie art. 57 ust. 5 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 6, poz. 35) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia stosuje się do następujących pojazdów specjalnych organów i jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, straży pożarnych i Służby Więziennej, zwanych dalej „pojazdami specjalnymi”:

- 1) pojazdów silnikowych (kołowych i gąsienicowych lub półgąsienicowych),
- 2) przyczep (urządzeń przyczepnych),

które ze względu na swe przeznaczenie nie mogą być zbudowane i wyposażone zgodnie z warunkami określonymi w dziale III ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 6, poz. 35) oraz w rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 8 grudnia 1983 r. w sprawie warunków technicznych i badań pojazdów (Dz. U. Nr 70, poz. 317).

§ 2. Do ruchu na drogach publicznych dopuszcza się tylko takie pojazdy specjalne, które są zbudowane i utrzymane w ten sposób, że nie będą zagrażać bezpieczeństwu publicznemu i porządkowi ruchu drogowego.

§ 3. 1. Pojazd specjalny powinien być wyposażony w skutecznie działające urządzenia służące przede wszystkim do:

- 1) kierowania,
- 2) hamowania,
- 3) sygnalizacji położenia pojazdu i zmiany kierunku jazdy,
- 4) oświetlenia drogi.

2. Dopuszcza się użycie przyczepy bez hamulca, jeżeli jej dopuszczalna masa całkowita:

- 1) nie przekracza 750 kg i nie jest większa niż połowa masy własnej pojazdu ciągnącego,

- 2) przekracza 750 kg, ale nie przekracza 25% masy własnej pojazdu ciągnącego,

- 3) przekracza 750 kg i przekracza 25% masy własnej pojazdu ciągnącego — pod warunkiem ograniczenia prędkości do 25 km/h.

3. Przyczepa bez hamulca lub z hamulcem nie zapewniającym samoczynnego zatrzymania jej w razie zerwania podczas jazdy połączenia z pojazdem ciągnącym powinna być wyposażona w dodatkowe zabezpieczenie (łańcuch, linę), które w razie zerwania głównego urządzenia łączącego będzie zapobiegało dotykaniu jezdnii przez dyszel i zapewniało niezbędną kierowność przyczepy.

4. Ograniczenie prędkości określone w ust. 2 pkt 3 nie dotyczy pojazdów specjalnych biorących udział w ćwiczeniach, działaniach prewencyjno-porządkowych oraz w akcjach ratowniczych.

§ 4. 1. Pojazd specjalny powinien być wyposażony w następujące światła zewnętrzne:

1) drogowe	— pojazd samochodowy,
2) mijania	— pojazd silnikowy,
3) kierunkowskazy przednie	— pojazd silnikowy (kołowy),
4) kierunkowskazy tylne	— pojazd silnikowy (kołowy) i przyczepa, jeżeli załania kierunkowskazy pojazdu ciągnącego,
5) hamowania „stop”	— pojazd samochodowy (kołowy),
6) pozycyjne przednie	— pojazd silnikowy,
7) pozycyjne tylne	— pojazd silnikowy i przyczepa,
8) odbłaskowe tylne inne niż trójkątne	— pojazd silnikowy,
9) odbłaskowe tylne trójkątne	— przyczepa,

10) odblaskowe przednie — przyczepa.

2. Pojazd specjalny powinien być wyposażony w światła wymienione w ust. 1 w liczbie po dwa, z tym że dopuszcza się liczbę światel drogowych cztery.

3. Dopuszcza się wyposażenie w światła:

- 1) jedno światło drogowe i mijania — pojazdu samochodowego (gąsienicowego i półgąsienicowego) i pojazdu wolnobieżnego,
  - 2) obrysowe zamiast pozycyjnych — pojazdu samochodowego (gąsienicowego lub półgąsienicowego), pojazdu wolnobieżnego i przyczepy,
  - 3) odblaskowe zamiast pozycyjnych — przyczepy.
4. Światła jednego rodzaju powinny być umieszczone symetrycznie i na jednej wysokości oraz powinny mieć takie same właściwości świetlne.

§ 5. 1. Pojazd specjalny powinien być wyposażony:

- 1) w lusterko (lusterka) umożliwiające kierowcy obserwację drogi za pojazdem, chyba że względy konstrukcyjne, potrzeby działań związanych z ochroną porządku publicznego lub działań w czasie akcji ratowniczych uniemożliwiają ich zamontowanie,
- 2) sygnał dźwiękowy o donośnym, lecz nieprzeraziwym dźwięku.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy przyczepy.

§ 6. 1. Pojazd specjalny powinien być oznakowany z przodu i z tyłu w sposób widoczny dla użytkowników drogi znakiem sporządzonym z materiału odblaskowego o barwie żółtej samochodowej z przodu i czerwonej z tyłu pojazdu.

2. Znak wymieniony w ust. 1 powinien być umieszczony z przodu i z tyłu pojazdu po lewej stronie w odległości do 400 mm od bocznej płaszczyzny jego obrysu, a wyjątkowo — na środku, oraz nie wyżej niż 1800 mm i nie niżej niż 600 mm od powierzchni jezdni.

3. Dopuszcza się oznaczenie przyczepy tylko jednym znakiem wymienionym w ust. 1, umieszczonym z tyłu.

4. Kształt i wymiary znaku wymienionego w ust. 1 określa załącznik do zarządzenia.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem § 6, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1985 r.

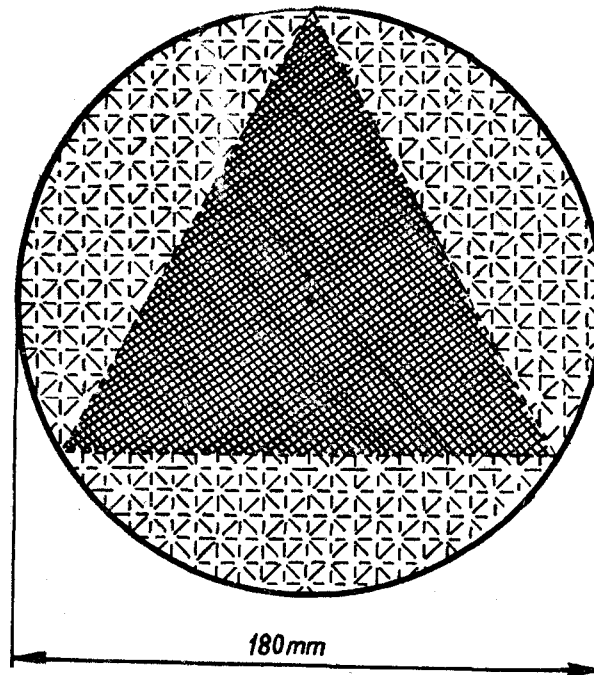
Minister Spraw Wewnętrznych: *C. Kiszczał*

Minister Obrony Narodowej: *F. Siwicki*

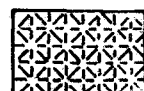
Minister Komunikacji: *J. Kamiński*

Załącznik do zarządzenia Ministrów
Spraw Wewnętrznych, Obrony Narodowej i Komunikacji z dnia 28 marca
1984 r. (poz. 78)

KSZTAŁT I WYMIARY ZNAKU SŁUŻĄCEGO DO OZNAKOWANIA POJAZDU SPECJALNEGO

 — barwa czarna

 — materiał odblaskowy, barwa żółta samochodowa lub czerwona

Uwaga: Znak umieszcza się wierzchołkiem trójkąta równobocznego do góry.